

ת"ד 3219/08/14 - מדינת ישראל נגד מוריה זלצר

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

ת"ד 3219-08-14 מדינת ישראל נ' זלצר

בפני
בעניין: כבוד השופטת בכירה אטליא וישקין
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מוריה זלצר

הנאשמים

גזר דין

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בגרימת תאונת דרכים עת פגעה בהולך רגל קטין כבן 6 שנים אשר חצה את הכביש במעבר חצייה. לאירוע נסיבות מחמירות באשר הנאשמת נהגה בנתיב הימני, הולך הרגל חצה משמאל לימין והמגע עם רכב הנאשמת היה בנתיבה, כלומר, לאחר שהילד חצה למעלה ממחצית הכביש.

זאת ועוד, על פי האמור בעובדה 4 לכתב האישום, רכב אשר נסע בנתיב השמאלי, עצר לפני מעבר החצייה לכדי לאפשר החצייה, ואילו הנאשמת המשיכה בנסיעה תוך שעוקפת הרכב העוצר מימינו.

בנסיבות אלו, חסד עשתה התביעה עם הנאשמת שעה שהגבילה טיעונה העונשי לפסילה של 6 חודשים בלבד.

מתחם עונשי ראוי הינו בין 9 חודשים לבין 18 חודשי פסילה.

בטיעוני הצדדים הופנתי לחומר החקירה אשר הונח בפניי במלואו ומתברר כי שני קטינים חצו את הכביש כאשר אחד מהם מחזיק בידו משחק אלקטרוני, אחד מהם הצליח לחצות בלא פגע, ואילו, האחר (נחמן), נפגע פגיעה קלה על ידי רכבה של הנאשמת.

הסנגוריה מבקשת להקל בעונשה של הנאשמת ככל האפשר.

לטעמה, אין לפסול רישיון נהיגה כלל ולכל היותר יש לגזור פסילה בת חודש (ראה טיעוני הסנגוריה מיום 13.5.15).

הסנגוריה הוסיפה ושלחה טיעונים בכתב שמטרתם הגעה למסקנה כי מתחם העונשי הראוי הינו כפי עתירת ההגנה דלעיל.

למען הסר ספק אציין כי בסעיפי האישום פסילת מינימום אשר לא מצאתי מקום לסטות ממנו.

בנוסף, וותק נהיגת הנאשמת קצר מאוד, נוהגת משנת 2011, התאונה התרחשה בשנת 2013, כלומר, שעה שהנאשמת עשתה את צעדיה הראשונים בנהיגה. שעה שמדובר בנהג בעל וותק נהיגה קצר עד מאוד, אין בידי בית המשפט כלים לבחון השאלה האם המדובר בתקלה חד פעמית או שמא מדובר בנאשמת אשר טרם הפנימה הרגלי נהיגה נכונים.

אסופת הפסיקה אשר צורפה על ידי הסנגוריה יהא לנסיבותיה, אולם, המקרה אשר לפניי שונה.

הסנגורית מציינת פסקי דין רבים בהם הדגש הינו על חומרת הפציעה.

אכן, בשנים האחרונות ניכרת עלייה בחשיבות ההתייחסות לתוצאת התאונה - קרי, רמת הפציעה, אולם, אין לראות בתוצאת התאונה חזות הכול.

למרבה המזל, הסתיים האירוע הנדון בפניי ללא נזק ממשי - תיעוד רפואי המצוי בתיק החקירה אשר הונח בפניי מעלה כי הקטין שוחרר לביתו ללא צורך בטיפול של ממש ולבד מתיאור חבלה בעכוזו, לא נמצא ממצא של ממש.

בקביעת מתחם העונשי, יש להתייחס לחומרה למספר עניינים:

1. מעבר החצייה אמור להיות מבצרו של הולך הרגל, לנאשמת חובה לצפות מציאותם של הולכי רגל במעבר חצייה ולהתאים נהיגה לאפשרות זו.
2. חובת הזהירות כלפי קטינים, הינה חובה מוגברת. הנאשמת כשלה להבחין בקטין עד לאימפקט.
3. בעובדה שרכב הנוסע משמאלה ולפניה מאט כדי עצירה בפתחו של המעבר, היה כדי להוות תמרור אזהרה לנאשמת כי אפשר והולכי רגל עומדים לחצות. הנאשמת כשלה בהבחנה בתמרור זה.

אשר לקביעת מיקומה של הנאשמת במתחם העונשי הראוי:

לקולא, יש לזקוף לזכותה הודאתה באשמה. בית המשפט יוצא מנקודת הנחה כי אכן הבינה טעותה וכי מכתבה אשר הונח בפניי מבטא חרטה כנה והפקת לקח.

כמו כן, קיימת רשלנות תורמת מצידם של הבגירים האחראיים על שלומם של בניהם הקטינים ואשר עליהם החובה למנוע מהם חציית הכביש ללא השגחת בגיר.

לא מצאתי בחומר החקירה כל תמיכה בטענת הנאשמת לפיה הקטין ירד בריצה לכביש, באשר המדובר בהבל פיה של הנאשמת בלבד. יתרה מזאת, הנאשמת לא השכילה להבחין במציאות הילד על גבי אי התנועה וכן בהיותו בחלקו

השמאלי של מעבר החצייה למול המכונית אשר נסעה לפני הנאשמת ומשמאלה ועצרה כדי לאפשר חצייה זו. כל טענה של הנאשמת בעניין קצב החצייה הינה השערה בעלמא באשר הבחינה בו רק ברגע האימפקט.

זאת ועוד, בהקשר זה יש לשוב ולהדגיש כי המדובר בילד כבן 6 שנים ובדיוק מסיבה זו נקבעו בפסיקה כללים מחמירים לגבי חובת הזהירות של נהג המתקרב למעבר החצייה בו חוצה ילד כנ"ל.

קיימת בעייתיות בתפיסת המרחק של קטין, וכן בעייתיות במידת ריכוזו ונקיטת אמצעים להבחנה בסכנה וזאת בשל מגבלות גילו ונתוניו הפיזיים של הקטין.

עוד יש ליתן משקל לקולא לנתוניה האישיים של הנאשמת. היותה תלמידה בתחום החינוך המיוחד ופעולות ההתנדבות והחסד אותם מבצעת. בית המשפט אינו מתעלם מכך שמתגוררת במקום בו התחבורה למקום לימודיה אינה זמינה. בהקשר זה, יש לציין כי משקבע המחוקק פסילות מינימום, ומשהורתה הפסיקה על מתחם עונשי ובו פסילות משמעותיות, לא הוחרגה תחולתן בין על ידי המחוקק ובין על ידי הפסיקה, באופן שלא יחולו על נהגים מקצועיים, אשר פרנסתם על הנהיגה ועליה בלבד. מקל וחומר, אמורים הדברים לגבי הנאשמת אשר הנהיגה אינה פרנסתה.

בקביעת הקנס, ניתן משקל להיותה סטודנטית.

סוף דבר -

- הנני דנה את הנאשם לתשלום קנס בסך 1,200 ₪ או 100 ימי מאסר שישא תמורתם.

הקנס ישולם תוך 90 ימים.

- הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים.

ריצוי הפסילה נדחה עד 60 יום.

- הנני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

זכות ערעור כחוק.

המזכירות - תשלח העתק לצדדים.

ניתן היום, י' סיוון תשע"ה, 28 מאי 2015, בהעדר הצדדים.